

ИЗВЕЩАНИЕ

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лева.

Излиза всяка
СЪБОТА.

Независимъ вестникъ за християнска просвѣта и информация.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕВЪ — ШУМЕНЪ
улица „В. Левски“ или печатница „СПАСЪ ПОПОВЪ“.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
по споразумение.

БРОЯ 1 левъ.

О Б Я В А.

Съобщавамъ на Благоговѣйнитѣ свещеници, че
ОТКРИХЪ РАБОТИЛНИЦА
въ Шумень на ул. Славянска, срещу
Щаба на 10 кон. полкъ, до обучарница Шантеклеръ.
Изработвамъ всѣкакъвъ видъ **раса и подрасници.**

Добре съмъ специализиранъ по тѣхъ.

ЦЕНИ ОПРЕДѢЛЕНИ.

Работя сжшо **мжжки костюми** и други.

Дамски жакети и манта.

За членкитѣ отъ братствата се прави 10 % намаление
въ полза на братствата.

Посетете и ще се увѣрите.

Съ почитание: **Анастасъ х. Василевъ.**

+ Варненский и Преславский Симеонъ.

Всеpravославна конференция въ София.

12.

Митрополитъ Стефанъ и
мишленитѣ му по въпро-
за *Имка*, съзнателно или
се преструватъ, чене виж-
каква опасностъ има въ
действиата на тази чужда по-
бра и народностъ организа-
ция въ България, за това ру-
лятъ противникитѣ ѝ и пи-
ятъ, какво зло има въ нея,
ако се дига такъвъ шумъ
противъ нея, защо сжтия раз-
ори въ българската църква,
алко ли секти върлуватъ се-
въ България, прекратиха
се кознодействата на чуж-
итѣ пропаганди, които кжсатъ
арода? Защо не се обръща
нимание на тѣхъ? Защо не
е работи противъ тия секти
пропаганди? Кого интере-
ува тази борба противъ *Имка*?

Така могатъ да говорятъ и
ишатъ хора или лукави, или
ростаци. Ние мислимъ, че
сички други секти и пропа-
анди, които върлуватъ днесъ
България, не сж тъй опас-
и, както *Имка*, еднакво се-
тантска организация. Защото
ако чуемъ да говори единъ
урнаджиевъ, като видимъ да
ействува единъ Ронкали, ние
наемъ, че първиятъ е Протес-
антски пасторъ, а вториятъ
имокатолишки монсенйоръ,
разбираме, че тѣ работятъ
полза на своитѣ вѣроиз-
овѣдания и се предпаваме.
ко когато единъ простоду-
енъ българинъ види Софий-
кия владика, или неговия е-
ископъ Знеполски, или пъкъ
динъ секретаръ на Свещени-
еския съюзъ или же най-
осле единъ списвачъ на ор-
ана на тоя съюзъ, т. е. лица,
оито въ нашитѣ църкви се
бличатъ и служатъ както
сички други православни ар-
иереи и свещеници, като ги
иди да съскагъ езикъ, да го-
орятъ и защитаватъ *Имка* по-
динъ страненъ и лукавъ начинъ
ой въ своето простодушие
ижно може да допустне, че
ова сж органи на една чужда
организация и лесно може
да попадне въ тѣхнитѣ мръжи.
то защо тѣ сж по опасни отъ
сички други сектанти. Опа-
енъ е всѣки злосторникъ,
когато те напада явно. Но той
тава много по опасенъ, когато
облеченъ като органъ на публич-
ота властъ, те приближи и
неочаквано те нападне. Въ пър-

вия случай, като видишъ, че
те приближава, ще направишъ
каквото можешъ, за да се за-
пазишъ. Но въ втория случай
нищо нѣма да направишъ, за-
щото не подозирашъ зло.

Казахме, че приятелитѣ на
Имка я защитаватъ по единъ
лукавъ и страненъ начинъ.
Искаме да обърнемъ внимани-
ето на нашитѣ читатели вър-
ху тоя начинъ, защото той е
изобретение на тънъкъ и хи-
теръ умъ. Обикновено раз-
пространителитѣ на вѣрски
или други теории и учения
говорятъ явно, пишатъ и до-
казватъ добритѣ страни на
това, което проповѣдватъ. Но
имкаджитѣ като видѣха, че
като действуватъ явно въ пол-
за на своитѣ замисли, преди-
звикватъ противодействие упо-
рито отъ страна на църков-
ната властъ и на частната иници-
иатива въ България, на послед-
но време промѣниха такти-
ката и възприеха другъ на-
чинъ на действие. Тѣ не позво-
ляватъ да се говори за *Им-
ка*. Св. Синодъ казалъ своята
дума противъ нея. Но нейнитѣ
защитници като протоиерейтъ
Ханджиевъ и Тулешковъ и единъ
другъ имкаджия, Знеполски-
иятъ Епископъ, прокараха въ по-
следния свещенически конгресъ
мисълта, че не бива да се го-
вори за *Имка*. За това и другъ
протоиерей, горещъ и той при-
ятелъ на *Имка*, въ курса за
ржководителитѣ на православ-
нитѣ братства, свиканъ на
скоро въ Казанлъкъ, поканенъ
да каже нѣщо за *Имка*, отго-
ворилъ, че, и дума ако стане
въ курса за нея, той щѣлъ да
напустне, защото свещеничес-
киятъ конгресъ решилъ да не
се говори за нея. Да не се
говори за една работа това
е единъ начинъ на защита.
Въ древно време единъ ора-
торъ въ Атина, поканенъ да
говори въ публично събрание
противъ Македонския царъ
Филипъ отговорилъ, че стра-
далъ отъ хрема. Нѣкой му
възразилъ, че носи на езика
си волъ (древна атинска моне-
та) и за това не може да го-
вори. Единъ рушветодатель
въ Петербургъ поднесълъ на
високъ сановникъ голѣма су-
ма и му казалъ: „Вземи и мл-
чи!“ Съ тия примѣри не иска-
ме да кажемъ, че защитници-

тѣ на *Имка* у насъ сж прода-
дени на чужденцитѣ. Но иска-
ме да констатираме, че отъ
край време, когато има или
да се похвали или да се уко-
ри нѣщо, всѣкога се говори.
Това сжщо трѣбваше да се
направи и за *Имка*. Ако тя е
нѣщо полезно, както твър-
дятъ изъ кѡшети нейнитѣ
защитници, нека излѣзатъ на
яве и нека високо прогово-
рятъ. Защо се запрещава да
се говори за нея? Това е най-
силното доказателство на слѣ-
по фанатизирани партизани на
една чужда организация. Тѣ
не искатъ да се говори нищо
да се разисква за нея, за да
не се разкриватъ опасноститѣ
отъ нея и по тоя начинъ да
могатъ да привлечатъ повече
хора.

При наведенитѣ погоре срѣ-
дства, употребявани въ пол-
за на *Имка* отъ нейнитѣ за-
щитници, трѣбва да прибавимъ
и това, че тѣ шепнатъ въ
стаитѣ си на легковѣрни-
тѣ, че тя не била протестант-
ска организация. Това ни за-
ставлява да представимъ тукъ
нѣколко сведения за нея,
които срещаме въ една бро-
шура, изпратена ни съ нѣкол-
ко други книжки отъ после-
дователитѣ на *Имка*. Брошу-
рата е написана на руски и е
издадена презъ текущата го-
дина въ Парижъ подъ загла-
вие: „Основа на християнския
съюзъ на младежта *Имка*.“

Споредъ тази брошура „хри-
стианскиятъ съюзъ на младе-
жта въ Северна Америка е
произлѣзълъ отъ борбата меж-
ду християнскитѣ евангелски
църкви (т. е. цѣрковни течения,
които признаватъ божественно-
стѣта на Христа) и на унитар-
итѣ, които наричатъ себе си
християни, но отхвърлятъ бо-
жественостѣта на Христа. Хри-
стианскиятъ съюзъ трѣбваше
да реши въпроса, можели всѣки,
който нарича себе си христия-
нинъ, да бжде неговъ членъ,
или трѣбва да се постанови
въ устава, че членъ на съюза
може да бжде само оня, кой-
то вѣрва въ Исуса Христа,
като въ Богъ и Спасителъ.
Наддѣля последното мнение и
следователно въ съюза могатъ
да се приематъ и католици и
православни при тази бележ-
ка, че понеже протестантитѣ
сж въ болшинство, за това де-
ведесетъ на сто отъ членоветѣ
на ржководителния комитетъ
и делегатитѣ въ международ-
нитѣ законодателни събрания
на съюза трѣбва да бждатъ
членове на Евангелскитѣ про-
тестантски църкви. По харак-
тера си „Съюзътъ е интеркон-
фесионаленъ“ т. е. той приема
безразличнието въ вѣрата. Не
е потребно да има между раз-
нитѣ вѣрски групировки много
или малко допирни вѣрски то-
чки или съ други думи казано,
не е нужно всички членове на
съюза да иматъ една вѣра. „Всѣ-
ки има право да се радва на
пълна свобода, за да проявя-
ва богатството, което при-
тежава родната му църква.“
„Християнскиятъ съюзъ е ав-
тономна и независима органи-
зация. Той е съюзъ на миря-

ни и болшинството наржково-
дителитѣ му сж миряни.“ Въ
Женева работи, постоянно бюро-
щатни платени секретари, кои-
то се намѣрватъ подъ непо-
срѣдственото ржководство на
Всемирния комитетъ, избираенъ
отъ представителитѣ на всички
национални движения. На рж-
ководителитѣ се плаща, защото
многообразната работа изис-
ква да участвуватъ опитни ад-
министратори, педагози и раз-
ни специалисти“

Това сж нѣколко сжщест-
вени сведения, които извлича-
ме отъ изпратената намъ бро-
шура. Като се взематъ предъ
видъ тия данни, не знаемъ да
ли може нѣкой да откаже че
Имка е протестантска органи-
зация, както правятъ нѣкои
високопоставени български ду-
ховници, горещи имкаджии въ
стаитѣ си, когато се трудятъ
да вербуватъ последователи
за сектата си, и дали ние ще
сгрѣшимъ, ако зададемъ пита-
нието: нейнитѣ обожатели, раз-
бираме Митрополита Софийски
и другитѣ негови клирици и
съподвижници, въ категорията
на платенитѣ служители на
Имка ли спадатъ или не? Ако
и на тѣхъ се плаща, както гла-
си въ брошурата, тогава трѣбва
да се допустне, че всички тия
високо нравствени и благоде-
телни синове на България сж
участници въ богатата трапеза
на *Имка* и, следователно, Ви-
сокопреосвещеный Софийски
Митрополитъ и назначаванитѣ
отъ него ржководители на Им-
кинитѣ Християнски Младежки
дружества, всички отборъ хора,
се възнаграждаватъ съраз-
мѣрно съ положението и заслу-
житѣ имъ. Тѣ на всѣкъде пу-
блично и частно, а особено въ
разнитѣ конгреси на правосла-
внитѣ братства сж силенъ
жаръ отстояватъ интереситѣ
на *Имка*, както се разбира отъ
това, което е станало въ Воен-
ния клубъ и Славянска бесе-
да въ София, въ Габрово въ
време на събора на братства-
та въ Великденъ текущата го-
дина и наскоро въ Казанлъкъ
въ курса на ржководителитѣ
на православнитѣ братства,
както и отъ онова, което се
шепне изъ стаитѣ между че-
тири очи или се пише изъ ве-
стницитѣ. Ето защо *Имка* е
една отъ най-опаснитѣ чужди
организации у насъ. Ето защо
на всѣки истински служителъ
на светата ни църква, на всѣ-
ки преданъ нейнъ синъ, се на-
лага свещекъ дългъ да се бо-
рятъ усърдно противъ враго-
ветѣ на светата ни православна
вѣра, които, облечени като на-
ши духовници плезнали изъ
Българската земля и прикри-
ти подъ булото надоброжела-
телство за вѣрата на бацитѣ
ни, предателски работятъ като
чужди наемници.

Тѣхната предателска смѣ-
лостъ е толкова по забележи-
телна, че тѣ служатъ на *Имка*
и следъ като висшата наша
църковнавластъ на два пжтие
предупреждавала служителитѣ
на българската църква да па-
зятъ пасомитѣ си отъ *Имка*.
Това че е така, се вижда
отъ Синодалнитѣ писма №

2543 отъ 17 Априлъ 1924 г. и
№ 5976 отъ 18 Августъ 1928 г.
Съ първото като се констати-
ра, че протестантскитѣ мисio-
нери не сж имали въ Бълга-
рия такива успѣхи, каквито сж
очаквали въ самото начало,
прилага се следното: „Тѣ, мисio-
неритѣ, вмѣсто да признаятъ
неуспѣха си и да теглятъ ло-
гическото заключение отъ не-
го, усвояватъ нови методи на
действие, Тѣ продължаватъ да
гонятъ целѣта — да ослабватъ
православната църква и да
свърщаватъ православнитѣ
християни, но къмъ тази цѣлъ
вече отиватъ не явно, както
до сега, а прикрито, намѣтай-
ки върху си мантията на нѣ-
какъвъ вѣроизповѣденъ неут-
ралитетъ и като че ли на доб-
рожелателство къмъ родната
ни църква. Своя новъ методъ
на действие пропагандиститѣ
напоследъкъ прилагатъ въ тѣй
нареченитѣ „Младежки Хри-
стиански Дружества“, животътъ
на които и връзкитѣ имъ съ
„Всемирния съюзъ на младеж-
китѣ християнски дружества“
не можеха да избѣгнатъ отъ
наблюдението на нашата цър-
ковна властъ.“ Тия „младежки
християнски дружества“, поста-
вени върху принципа на религи-
озния неутралитетъ или без-
различие, организирани по ин-
струкции отъ чужбина и често
прѣко ржководени отъ лица, чуж-
ди на православната вѣра и не-
приянено настроени къмъ род-
ната ни църква, сж една голѣма
опасностъ за вѣрата и църквата“

За това се приканватъ епар-
хиялнитѣ началства да водятъ
борба съ тая опасностъ, като
се даватъ известни опжтвания
които изпущаме тукъ.

Съ второто писмо, отправено
следъ свикването на „всеpra-
вославната конференция въ Со-
фия“, св. Синодъ съобщава
че той „не е взималъ никакви
инициатива, нито е билъ уве-
доменъ отъ нѣкоя православна
църква, че е взела такъво за-
свикване въ София всеправос-
лавна конференция, която да
разгледа въпроса за младеж-
китѣ християнски дружества
(*Имка*) и да опредѣли общи
становище на всички правос-
лавни църкви къмъ тая ин-
терконфесионална организа-
ция“. „Своео становище спрямо
Младежитѣ Християнски Дру-
жества, които сж протестант-
ска организация, св. Синодъ
опредѣлилъ още прѣди четиръ
години съ окржжно № 543 отъ
17 IV 1924 г.“ По нататъкъ
синодалното писмо казва, „ч
конференцията въ София билъ
свикана отъ г. Д-ръ Джон
Мотъ, председателя на Всеми-
ния съюзъ на младежитѣ хри-
стиански дружества, но че св.
Синодъ не назначавалъ и пре-
щаль представители на нашата
църква въ тая конференция.
Ако на нея сж отишли нѣко
наши клирици, тѣ това сж не
правили по свой починъ и не
своя отговорностъ“. „Св. Си-
нодъ съ нищо не измѣня сво-
то становище спрямо организа-
цията *Имка*, съобщено съ го-
репоменатото окржжно отъ
1924 г. И следъ като е почне-
ло и доста напреднало орги-

низирането на нашата младеж било въ ученически, било въ православни братства, той смѣта, че е опасна за вѣрата ни каквато и да е съвмѣстна дейностъ съ тая интерконфесионална организация и е безполезно всѣко съдействие, което тя би ни предложила“.

Кой е свикалъ конференцията? Джонъ Мотъ ли, както се казва въ синодалното писмо или Софийскиятъ Митрополитъ както писахме ние, за това ще споменемъ нѣщо другъ пжтъ. За сега ще кажемъ, че като гледа така на *Имка* св. Синодъ, както се разбира отъ наведеното по горе извлечение изъ негови писма, Софийскиятъ Митрополитъ като Епархийски архиерей не можеше да не знае Синодалното становище. При всичко това открива и закрива свиканата въ София всеправославна конференция съ молитва, отправена къмъ Бога, съ инославни за успѣха на *Имка*. Презъ 1928 год. пжтъ той като Синодаленъ членъ заседава въ лѣтната Синодална сесия, презъ която се взима решение да се отправи до епархиялнитѣ началства издаденото на 18 Августъ сжщата година окръжно противъ *Имка*, а не само той презъ есента въ ноември

месецъ участвува въ молитвено събрание на *Имка* въ Славянската беседа и държи заканителна сказка въ Военния клубъ въ София, но и негови клирици, Знеполския Епископъ и протоиереитъ Ханджиевъ и Тулежковъ, способствуватъ да се вземе въ последния свещенически конгресъ решение да се мълчи за *Имка* неспособно съ становището на св. Синодъ. Защото Синодалнитѣ писма канятъ духовенството да пази пасомитѣ си отъ *Имка* и, следователно, да се бори противъ нея, а конгресътъ на свещеницитѣ решилъ да не се говори за нея, да се мълчи. Нито Знеполскиятъ Епископъ, който бѣше и представителъ на св. Синодъ въ конгреса, нито протоиереи Ханджиевъ като секретаръ на Съюза, нито словоохотливия Тулежковъ не сж обѣлили зжбъ дана помнятъ на конгреса, че решението му противоречи на Синодалнитѣ разпореждания. На вѣрно тѣ сж постъпили така за да угодятъ на Кириарха си, съкровениѣ мисли и желанія на когото тѣ знаятъ и сподѣлятъ. А какви сж тѣ? Разбира се отъ това, което той е писалъ, говори и действа.

Преславъ.

КОЛОНА за ДЕЦА и ЮНОШИ.

Въ гората.

Хайде, дете, да идемъ въ гората, кждето сега презъ есента е тъй прекрасно. Погледни само листата на дърветата, какви фантастични цвѣтове, шарки, линии, точки... И не само красота. Тукъ има още винаги животъ. Животъ дори и презъ страшната зима.

Ела тихо и радостно да навлеземъ навжтре. Ето, предъ насъ стои най гордото горско животно — Еленътъ. И какъ ни гледа само любопитно! Еленътъ е красиво и мило животно, но и много страховливо. Достатъчно е едно мръдване отъ насъ и за мигъ той изчезва.

Знаешъ ли, дете, какво пише въ св. Писание за това благородно животно? „Както жадниятъ еленъ се оглежда за изворъ, така и моята душа жадува за Тебъ, о, Господи!“ И ясно ли ти е това? Вѣрвамъ, че, както можешъ да си представишъ единъ жаденъ еленъ, бързащъ къмъ извора, така ще можешъ да си представишъ и второто — какъ детето жадува за небесния изворъ — Бога.

Но... какъ е съ твоята душа, дете? Така жадна и ненаситна ли е къмъ Бога и словото Божие тя? Да?

Чуй, нататкъ нѣкъде се гръмна. Това сж ловци. Бедниятъ горски заякъ! Какъвъ ли трепетъ изпитва и какъ ли бѣга въ галопъ сега изъ гората!

Тоя гръмъ би изплашилъ, разбира се, и други животни, както и птичкитѣ. Горскиятъ бекасъ, напр., макаръ и голѣма птица, би се доста изплашилъ, ако не бѣ отлетялъ отдавна къмъ топлиѣ страни.

Не мисли, мило дете, че само животнитѣ и птичкитѣ сж страховливи. Има и хора страховливи и то страховливи за най ценното въ живота — светата вѣра. Да се страхува човѣкъ отъ нощта, отъ дивитѣ животни, отъ лошитѣ хора, разбирамъ. Но да се страхува човѣкъ отъ своята вѣра, това не разбирамъ.

Наистина, и Ап. Петръ бѣше страховливъ и се отказа три пжти отъ Христа, както и другитѣ ученици се изплашиха и изпокриха, но нека не забра-

вяме, че тѣ платиха скжпо съ своята мъченическа смъртъ за тоя страхъ. Ап. Петръ знаемъ после колко много плака, плака и само тия му сълзи на разкаяние измиха изневѣрилата му уста. Той биде пратенъ отъ Христа после изповѣда безстрашно вѣрата си, заради която и умре разпнатъ на кръстъ съ главата надолу.

Ученицитѣ сжщо, следъ като Исусъ имъ даде своята свръхестествена сила, умираха безъ страхъ за своята вѣра.

А какъ е съ тебъ, дете? Ти, което по рождение си едно християнско дете? Страхувашъ ли се и отричашъ ли веднага вѣрата си стига да те подиграятъ само? Знай, мило дете, че още при твоето кръщение Исусъ те освети и даде сила за да се почувствуващъ силно и бранишъ своята вѣра. Затова не страхъ и срамъ, а смелостъ и куражъ предъ своитѣ религиозни врагове! Не забравяй думитѣ на Христа: „Блажени вѣрующитѣ!“

За бекаса ще спомена, че е известенъ още като „птицата съ дългото лице“. Има ли, обаче, и деца съ дълги, въ смисълъ, недоволни, начумерени и капризни лица? О, да, азъ познавамъ доста деца, които, когато не ги похвалятъ, не имъ дадатъ първо и най-хубаво мѣсто, когато не видятъ любимото си ядене на масата — правятъ дълги лица. Това, разбира се съвсемъ не е красиво за едно детско лице. Детето трѣбва винаги да има едно доволно, радостно и приятно лице.

И, ако сега, ти което четешъ тия редове, дете, се намиращъ предъ Христа, то какво лице би имало?

Дълго ли? Не! невѣрвамъ. Знай, мило дете, че Исусъ не обича такива фалшиво честолубиви деца. Той обича деца съ живи и засмѣни очи, съ приятни и дружелюбни лица.

Ек. Д-ръ Панайотова.

ЗА РАЗЛЕПВАНЕ

на афиши, некролози и др. ще намѣрите свободенъ човѣкъ въ книговез. на Д. ПЕТКОВЪ срещу магазинъ „Елеонора“.

† Видински Митрополитъ **Неофитъ**.

Може ли свѣтътъ безъ Христа!

8. *Христосъ Спасителъ и варварството*. Вънъ отъ Христовото учение всжде въ живота има варварство. Преди всичко такова ще намѣрите въ чувствата на човѣцитѣ. Древнитѣ римски учени бѣха казали, че „човѣкъ за човѣка, е вълкъ“. И наистина, човѣкътъ твърде малко обича човѣка, още по-малко, когато е слабъ и беденъ, а почти никакъ, когато е виновенъ. Такъвъ билъ човѣкътъ до появата на Христа Спасителя. Съ Своя мощенъ и възродителенъ духъ и чрезъ Своитѣ божествени повели Христосъ влѣ въ сърцата искри отъ вѣра и любовъ, и така се създадохъ по добри условия за морално и материално благополучие на човѣцитѣ и народитѣ. Промѣната иначе не можеше да дойде. Защото за човѣка е необходимо да се почувствува очистенъ съ кръвта на единъ Господъ, да се почувствува просвѣтенъ и възроденъ отъ Неговия любвеобиленъ духъ за да узнае колко струва нему подобниятъ, и да придобие смѣлость и вдъхновение да се жертвува за него. Едно сравнение на човѣцитѣ при Нерона съ човѣцитѣ при Исуса Христа ще ни посочи, де е превъзходството.

До идването на Христа *варварскиятъ духъ царуваше въ свѣтътъ*. Мжжътъ бѣше тиранинъ, който разполагаше съ свободата и живота на жената и децата си. Той можеше да ги продава и купува на пазаря като стока. Това положение се измѣни съ Христовото учение. Погледнете мохамеданската религия. На семейното огнище тя противопоставя харама. Но, ако сега и въ мохамеданския свѣтъ се започва нѣкаква семейна реформа, това безспорно става подъ влияние на европейската християнска цивилизация. Семейството е създадено отъ Бога. Изродило се бѣ — Христосъ го възроди, като сложи въ основата му божествена любовъ. Брачниятъ съюзъ Той издига въ достойнство на велико тайнство. Мжжътъ става любещъ баща, а на жената-майка се даде равноправно положение въ семейството. Децата пжкъ станаха предметъ на нежни родителски грижи, за да бждатъ възпитани и подготвени за достойни носители на християнска свобода и духовна култура.

Варварството бѣ проникнало и въ *законодѣтелството*. Христосъ намѣри човѣчеството раздѣлено на две неравни полвини: *свободни и роби*. Първитѣ тържествуваха въ права и привилегии, овладѣли голѣми земни блага; вторитѣ бѣха лишени отъ такива, потиснати отъ бедността и нещастия. *Цицеронъ* казва, че въ Римъ тогава имало 20 хиляди свободни, а 4 милиона роби. Първитѣ били господари на вторитѣ. И учениитѣ оправдавали това положение. Това било узаконено. *Аристотель* казва, че природата изисква робството. *Варонъ* казва, че за господаритѣ между роба и другитѣ орджия за работа нѣмало разлика, освенъ тая, че волтъ мучи, робътъ говори, а плугътъ е нѣмъ. *Светоний*, въ своята книга „Животътъ на цезаритѣ“, изнася толкова страшни жестокости, вършени надъ робитѣ че впоследствие било забранено да се повтарятъ такива разкази...

Христосъ съ Своя божественъ законъ, съ Своя любвеобиленъ духъ премахна тоя позоръ отъ свѣта. Той взе

човѣцитѣ, притисна ги до сърдцето Си, счупи оковитѣ на робството и каза: *Азъ съмъ Господъ, а вие сте братя; предъ Моето учение вие всички сте равни. Вие имате само единъ Господаръ Баща, Който е на небето*... Така Христосъ Спасителъ, съ силата на Своя духъ съ правотата на Своего учение, съ своята божествена благодатъ учи, действа, прощава и забрани злото. Той не направи революция. Той благовъри, прави чудеса, дава животъ, внушава умѣние и търпение на робитѣ и мирно разруши преградата между притѣснени и притѣснители. Само той можа да издигне стълба на братолюбие, свобода и равенството. Той запали фара на умствената и нравствена свѣтлина и на културния напредъкъ, които ще бждатъ силни само, когато сж нераздѣлни съ Неговото име и Неговия творчески духъ.

Варварството е още по-ужасно, когато *проникне въ морала*. Вѣрно е казаното отъ нѣкой си философъ, че и християнинътъ, като човѣкъ, живѣе съ не пж-малко страсть отъ езичника. Въ тѣхната нравственостъ, обаче, има твърде голѣма разлика. Въ езичеството, преди идването на Христа, сжществувало едно чудовищно нравствено извращение, което разкапвало едновременно и тѣлото и душата. Въ тая страшна форма въ истинската християнска срѣда това варварство въ морала не е познато. Въ тая срѣда въздухътъ е балсамиранъ отъ божественото дахание на Богочовѣка. И докато това дихание пребждва въ обществото, и докато това общество нарежда своя животъ споредъ божественитѣ повели на Евангелието, езическата нравствена извратеностъ не е възможна. Въ атмосферата при Христа Спасителя хората израснуватъ духовно и достигатъ до нравствено съвършенство. Вънъ отъ тая атмосфера цари варварство въ морала.

Най-сетне вънъ отъ тая Христова атмосфера има *варварство и въ политиката*. Най-висшиятъ и най-свещенъ даръ, който Творецътъ е вжчилъ на Своето творение — човѣка *това безспорно, е свободата*. А свободата служи за основа на политическата учтивостъ. Свободата е онова висше благо, което вдъхновява пастира волно и радостно да пѣе изъ гората; благо, съ което гражданинътъ нарежда своето семейно огнище; благо, което кара младежа да бърза съ засилване кръвта въ своитѣ жили. Но щомъ свободата е основата на всичко това, каква е пжкъ основата на свободата? На тоя въпросъ отговаря великиятъ мислителъ блаженный *Августинъ*. Той казва: „Основата на свободата, последната дума за тая основа, *това е свободата на душата*. Ако душата, ако съвестта е робина, тогава другата свобода не е за човѣка, не е за семейството, не е и за народитѣ“...

Следователно, основа за свободата на единъ народъ е *свободната душа*, а основа на тая свобода е Исусъ Христосъ. Защото тя е въ Неговото учение, въ което е божествената истина, а *истината е която дава свобода* (Иоан. 8, 32). Тѣй че, ако храмоветѣ и олтаритѣ на Богочовѣка сж въ робство, въ робство, е и народътъ. И ако Христосъ Спасителъ е напусналъ единъ народъ или една народностъ, Той е сторилъ това въ защита на

свободата. Знае се кое мѣсто свобода... Мавели бѣ казалъ: „Затворитѣ и разширочете вѣритѣ и каторжитѣ“... же да се прибави още: „петте кръста, щомъ не имъ друга опора, освенъ сабята. Но тая е и безъ свобода. Такава става тя, щомъ е станала да се вдъхновява издигнатия стълбъ на да, правото и любовта, стълба на Голгота, върху йто увисна божественитѣ сителъ на истината и свободата. Но горко на човѣци и роди, които се ржководятъ отъ политика безъ Бога и Христа Спасителя.“

Сѣитбата.

Най после и въ нашия падна хубавъ напоителенъ дждъ. Огръ слънце, време се разхубави — време за есе посѣвъ — скжпо за земледѣлскжпо за цѣлъ народъ.

Сутринъ отъ преди зори заскърчатъ изъ село задрънкатъ каруци. Всѣ бърза да сѣе, понеже пордългата суша, време за сѣе остана малко — зимата. Взелъ кой плуга, кой раката тукъ тамъ по нѣкой и сѣялата — всѣки отива на вата.

Но това — *редосѣялата* — е що за похвала. Съ нея се боти рационално, практически икономично. Мнозина на малоимотни селяни желаятъ си купятъ този скжпъ и женъ земл. уредъ, но сѣятъ вата не имъ позволяватъ. Имъ селени, макаръ и не мисъ по 100 — 150 дакара. Тѣ пжкъ поради невежество пазятъ като традиция пѣбитния начинъ на обработъ земята, защото така работѣщитѣ и дѣдитѣ имъ, не лаятъ да захвърлятъ ралото.

Единъ мой сѣселанинъ, б то работи 50 дек. своя и декара наемна земя, заедно група други сѣселани си модеренъ земл. инвентаръ. ди нѣколко дни той оти сж *редосѣялата* на нива. га го по пжта селянинъ отъ рихоръ. Разприказвали сж последниятъ му се присмѣ. „Азъ, казалъ той, имамъ декара земя, но не купувамъ такива модерни работи, а сж 50 декара си купилъ *сѣялка*. Чудно! Какъ ви вѣн агрономитѣ! Мене ме излъ да купя культиваторъ. Така и стои на двора. Напраи лежатъ паритѣ ми. Но и не се лъжа вече!“.

Но моятъ сѣселанинъ не сжгласилъ съ него. Само ц дни той засѣялъ 60 декара сж *редосѣялата*. Ето м ползата отъ нея, съ която самъ се хвали:

1) Че е хвърлилъ сѣе своевременно. Така то щеникне навреме, растенето почне веднага и ще вѣрвилно. 2) Ако паднатъ дждове скоро следъ първ при една дждовна есенъ, който съ культиватора или га не е приготвилъ за пѣниви и не разполага съ *сѣялка*, което да улесни работата му, съвсемъ не ще по3.) На посетитѣ 60 декара смѣта, че е икономисалъ разлика отъ ржчно то най малко 15—16 крини, края, до като посѣе вси си ниви, ще спести още 25 крини — пакъ машината *досѣялата* — си остава немисана.

Нека тогава прави сжченията си онзи Имрихоръ, нека злослови противъ агрономитѣ и новитѣ земледѣлскж уреди, изобретение на сжката!..

Р. Симовъ — с. М.

Едно недоумение.

На българското свещенство е възложена най-високата и възвишена задача—да насади във душата на хората ни небесните истини, които откриват на народа истинския път за честен и свят живот. Условието на живота, обаче, в църквата ни татковина навсякъде не е еднакъв. т. е. има мѣста, гдето свещениците са задоволени, материално, но има мѣста, и тѣ сж повече, въ които свещениците мизерствуват.

Това става причина да не могат да изпълнят дълга си от немотия. Главно страдат свещениците въ бедните балкански мѣстности, гдето обзаведат съставни енории, състоящи се от по 20 или 30 махали (колиби) съ по 2—5 и 10 къщи, прѣснати по чуки и баири въ разстояние от по 30—40 км., за обзавеждането на които се налага непременно свещеникъ от такава енория да издържа коня, който струва от 8—10 хиляди лева, а за издръжката му отиват още толкова разности. При това свещеникъ освен извънредния и тежък труд, е задължен да прави и двоини дрехи за предпаз от студъ. Завсичко това Народното събрание, знаейки това тежко положение на свещеника от съставната енория, му определил една извънредна награда от 3,000,000 лева за църквата от свещенство от съставни енории.

Ето вече изминават се 6 месеца и нито стотинка е дадено на тия свещеници от тия енории, за да се снабдят съ фуражъ за добитъка си при сегошната скъпотия. По вестниците тук там се пише, че св. Синодъ възмѣривал да даде от тия пари и на свещеници от несъставни енории, понеже имало бѣдни и от тия енории.

Отъ всички е признато, че болшинството от свещенството е зле материално. Но още по зле сж тия, които иматъ бедни съставни енории, защото при беднотията отъ енорията сж заставени да правятъ втори извънредни разходи. За тия втори извънредни разходи на бедните съставни енории се предвидѣ отъ българското народно представителство тая допълнителна сума за фуражъ. Чудно ни е откъде и защо сега се правятъ тия умувания и извъртания, за да се облагодетелствуватъ нѣкои си.—Знае се за когото сж отпуснати сумите и на тѣхъ трѣбва да се дадатъ.

Господинъ редакторе, моля на тия ми прави мисли дайте гласностъ въ вестника си, защото, ако ги пратя на нашия съюзенъ органъ, знамъ, че нѣма да ги напечати, тъй като той е станалъ органъ не на неоправданите свещеници, а на други...

с. Беброво 26. IX. 1929 год.

Свещ. Ив. Паликовъ.

Единъ стоянченъ свѣтски вестникъ пише:

Часътъ е 11 безъ четвъртъ когато въ трамвая се качва сжщество, което само по подобие на фуста може да се предположи, че е жена. Съ остригани коси, съ сива мжжка блуза, съ мжжки навои и обуца на краката, съ сива раица на гърба и жълтъ бастунъ въ ръце, изгледа на това сжщество бѣше жалкъ. 11 часа—това е крайното време всички да си бждатъ въ къщи—особено жената! Ако това сжщество е дъщеря, то какъ могатъ родителите ѝ да сж спокойни, като нея я нѣма и какъ сж я пуснали сама на екскурзия? И въ случай, че е трѣ-

нала съ кавалери, защо сж ѝ завил юлара сама? Тѣ сигуръ сж били по-любезни на трѣване... Ако пъкъ тя е съпруга и майка, кой я замѣства въ семейството ѝ?

Ахъ, същамъ се! Това е модерна, културна българка!... скромността на която бѣше прословута.

До кога ще трѣбва да се утешаваме съ: „Ново време, нови нрави“!

В. Михайлова.

ОТЗИВИ И БЕЛЕЖКИ.

Църквата страна е потресена отъ гнусното убийство на членовете на Сепаратисткия окръженъ сждъ миналата седмица. Доказано е документално, че бандата отъ убийци е изпратена отъ Сърбия.

Говори се, пише се и се твърди, че франкмасонската организация, която ръководи югославянската политика, е решила до 1934 год. да създаде Югославянска империя, за да я противопостави на фашистка Италия, която гони франкмасонитѣ. България, съ добра воля или не, трѣвало да влезе въ Югосл. империя. Сърбитъ водятъ политика, която цели да избие цѣта на интелигенцията на България. На западната граница сѣрбитѣ копаятъ усилено окопи и се готвятъ като за война. Какво ли има да преживѣе нещастната ни Родина! А убийствата между македонците, между българи и българи по села и градове, не намаляватъ, а се увеличаватъ. Търговскиятъ фалитъ сж обикновено явление. Стопанската криза притиска всички. Трудно се живѣе вече въ нашето отечество. Трѣбватъ нравствени сили, за да се издържи. Имаме ли тия сили? Отъ гдето сж ги черпимъ, ако нѣмаме въра и опора въ справедливия Богъ?

Сериозниятъ в. *Миръ* и др. вестници съобщиха, че починалиятъ Цариградски патриархъ Василий билъ франкмасонъ. Това изненада и оскърби българското духовенство, а въярно и това въ съседните православни страни. Защото отъ въкове се знае, че франкмасонството е противохристиянска организация. Следъ войната много се пише и говори срещу франкмасонството. Въ „Тайните сионски протоколи“—евангелието на франкмасонитѣ—протоколи, станали достояние на европейското общество, се казва, че масонитѣ признаватъ една сила, която тѣ трудно ще сломятъ—това е католическата църква, а по-често, иезуититѣ. Когато сломѣли католическата църква, християнството било подъ краката имъ. И ние виждаме, че въ католическите страни борбата между масони и католици е много разпалена, а въ фашистка Италия е ужасна.

А свободолюбивото наше православие какво прави? Какъ се бори? Бори се така, че стигна до тамъ, щото главата на църквата ни, ако можемъ само така да кажемъ, Вселенскиятъ патриархъ, самъ билъ франкмасонъ. Масонитѣ даватъ клетва при своето посвящение, особено въ по-висшите степени да работятъ срещу Христа. Какъ е съединилъ Патриархъ Василий клетвата за Христа и клетвата противъ Христа остава да каже гроба. Но, говори се, че има и български владика масонъ. Дали ще узнаемъ това положително преди той да умре? А ако франкмасонитѣ сж добродетелители на човѣчеството, защо сж тайна организация, защо се боятъ

отъ свѣтлината и защо узнаваме за тѣхното членство въ тази организация едва следъ смъртта имъ?

Всички наши абонати, ако милѣятъ за доброто на родната си църква, сж длъжни да следятъ и четатъ най-внимателно статиите на дѣда Симеона за Имка. Тѣзи статии подигатъ и ще подигнатъ още по-голямъ шумъ въ нашата страна. Митрополитъ Стефанъ е поставенъ въ най-неприятно положение. Знаемъ какъвъ законникъ е стариятъ Варненски Митрополитъ и какъ той на гнила дѣска не стѣя. Соф. владика, като се намѣрилъ въ затруднение, пише по вестниците, че не ще отговаря въ пресата, а се отнесълъ до св. Синодъ. Мислимъ, че и дѣдо Симеонъ това иска—св. Синодъ да обърне внимание на обстоятелството, че Софийски клирици не обръщатъ никакво внимание на разпорѣбитѣ на св. Синодъ за Имка, а работятъ за нея, защищаватъ я и правятъ най-широка реклама.

Митрополитъ Симеонъ изнася въ 12 своя статия, печатена въ днешния брой, че презъ августъ 1928 гсд. Митрополитъ Стефанъ въ заседание на св. Синодъ (той е чл. на св. Синодъ) подписва решение, което нарежда да се издаде ново окръжно до Епарх. власти, за да пазятъ пасомитѣ си отъ участие въ протестантската организация *Имка*, като опасна за църквата, а презъ ноември, сжщ. година, сжщиятъ Митрополитъ държи речъ въ Военния клубъ—София, съ която хвали, колкото може *Имка* и назначава ръководители на *Имка* въ София, а въ Славянска беседа се моли за успѣха на дѣлото на *Имка* въ България. Мислимъ, че логиката е една въ главитѣ и на малкитѣ, и на голѣмитѣ хора. Еднакви сж повеленията на законъ и за беднитѣ енор. свещеници по плинитѣ, и за владичитѣ въ голѣмитѣ градове. Какво ще помогнатъ тия къси съобщения въ вестниците на Соф. Митрополитъ, въ които личи презрение и ядъ къмъ стария владика Симеонъ, съобщение, че отнесълъ въпроса до св. Синодъ, ще има да видимъ. Но ние свещеницитѣ изъ България, които водимъ борба съ секти и пропаганди, се виждаме съ неговото поведение къмъ най-опасната нова секта *Имка* обезсърдени. Щомъ той не се подчинява на решенията на св. Синодъ, които самъ е подписалъ, защо да се подчиняватъ свещеницитѣ и християнитѣ? Или тѣ сж безсловесни животинки?

Много се писа и говори изъ духовната и свѣтска преса, а и до днесъ продължава да се пише и говори, за организацията „Богъ и България“. Работата съ тази организация е съвършено проста. Основана била презъ 1923 год. До тогава били събирани срѣдства за издръжка на студенти въ Богосл. факултети изъ чуждитѣ страни. За да се оправдаватъ сумитѣ и самото събиране за да не прилича на просия, било основано дружество, което следъ като събира помощи и помогна на нѣколко студенти, отъ 3 години, доколкото знаемъ, е въ пълненъ застой: касата вече е праздна, общи събрания не сж правени—фактически то не сществува.

Прот. Тулешковъ, редакторъ на в. *П. Дяло*, органъ на свещеническия съюзъ, който търси и измислюва фронтове и врагове на свещенството, за

да се представи за бранителъ неговъ, за герой и така да осигури стоенето си въ съюзната управа за още много години, въ спорауение съ други ръководители въ съюза и не премисно по поржка, за би трѣвога нѣколко месеци преди годишния свещ. конгресъ, че „Богъ и България“ е страшилището за Б. църква, че тя е най-големия врагъ на съюза на българското свещенство. И измисли, пусна въ ходъ о. Тулешковъ най-разнообразни лъжи въ *П. Д.*, въ конгреса на свещ.тѣ, въ соф. вестници. И тѣзи негови измислици намѣриха отзвукъ въ чужди страни: Българските вестници писаха, че въ България била основана отъ военни и духовни лица фашистка организация, *Б.и.Б.* която въ споразумение съ македонцитѣ ще вземе скоро властта и ще повреди на мира. Нашата преса и до днесъ се занимава съ това измислено плашило. Такова зло върши съ своитѣ измислици о. Тулешковъ, следвайки умразата си и страха си отъ Архим. Евтимия, Митрополитъ Михаил и др., които не се даватъ Тулешковци и Ханджиевци да ги водятъ за носа.

Свещ. Кожухаровъ отъ Варна въ в. *Хр. Свѣтликъ*, втори органъ на съюза, въ който се пише онова, което въ *П. Дяло* официалния органъ, не може да се напише, неотдавна, пригласяйки на Т-ва, писа въ сжщия вестникъ, че „Богъ и България“ сжществува, че има „писанъ уставъ и единъ правилникъ за вътрешната уредба на дружеството, който правилникъ се знае само отъ трима души“. (А все пакъ, знае го о. Тулешковъ и о. Кожухаровъ. Неписанъ таенъ правилникъ, а се знае отъ външни лица! Колко противоречиво!) „Уставътъ на това дружество, пише още о. К-въ, е четенъ на курсиститѣ въ София отъ основателя на сжщото и въ Преславъ—отъ свещ. Енчо п. Иордановъ, най-свободолюбивия и интелигентенъ свещеникъ (к. н.) въ България.

Какво е станало въ София незнаемъ, но какво бѣше въ Преславъ знаемъ. Свещ. Енчо дойде гостъ въ курса. Той обича шегата. Следъ обѣда, когато курсисти и ръководители бѣха още заедно, той извади листове и каза, че това е автентиченъ преписъ на частъ отъ устава на Б. и Б. Ако свещ.тѣ желаятъ, да имъ го прчете. Четоха го. Колко бѣше сериозна работата се вижда отъ това, че една отъ клаузитѣ на този уставъ гласи какво „не се приематъ въ дружеството лудитѣ“ и пр., което пробуди много смѣхъ. Съпътникътъ на свещ. Енча, г. Симеонъ Симеоновъ отъ гр. Варна, ни съобщи, че свещ. Енчо написалъ този уставъ миналата вечеръ, като останали да преспятъ по пята отъ Варна въ едно село, съ намѣрение да внесе веселие между курсиститѣ, понеже интересътъ къмъ това дружество билъ голѣмъ.

И свещ. Кожухаровъ пише съвсемъ сериозно, че въ Преславъ чели устава на Б. и Б. Какъ се подиграватъ съ себе си и съ читателитѣ си, о. Константино! Спрете, па кажете и на своитѣ другари въ *П. Д.* да спратъ да пишатъ за Б. и Б., защото ставате сами смѣшни, пъкъ и вредите на църквата!

Въ книгата:

Дейността на гражданския комитетъ при църквата „Св. Богородица“ въ гр. Татаръ Пазарджикъ намираме скръбни нѣща. Отъ отчета се вижда, че Арх. На-

мѣстникъ въ Т. Пазарджикъ Икономъ *П. Димитровъ*, споредъ акта на финансовия ревизоръ, е разпиллялъ близо 1 милионъ лева на тази църква безъ да се съобразява съ никакъвъ Законъ за бюджета, отч. и предприятията, че е начетенъ отъ фин. ревизоръ съ 102,071 лева безъ да даде каквито и да било документи и че е задържалъ у себе си като Арх. Намѣстникъ за по нѣколко мѣсеци стотици хиляди лева и че за тия задърж. суми трѣбв. да плати лихва 8,304 лева Комитетътъ е искалъ отстранението му отъ длъжността Председател на църк. настоятелство и Арх. Намѣстникъ, но Пловдивския Митрополитъ не е искалъ и да чуе за това. Изложението спомнува по този случай думитѣ на Н. Впр. св. Варненския Митрополитъ Симеонъ въ в. *Миръ* брой 7988: „Длъжностъ на всѣки православенъ българинъ, членъ на българската църква, е да издигне гласъ и да извика—Долу ръцетѣ!“

Ние ще добавимъ, че Икон. *П. Димитровъ* е интименъ приятелъ на Прот. Ханджиевъ и Тулешковъ и тѣхненъ въдъжител въ управлението на Свещ.кия съюзъ. Нуждна е финансова ревизия и за касата на този съюзъ. Тамъ сж заседавали отъ години други *П. Димитровци*.

ХРОНИКА.

Идущата седмица вестникътъ не ще може да излезе, защото редакторътъ не ще бжде свободенъ. Следниятъ брой ще излезе на 16 ноември. Нека се забележи отъ нашитѣ абонати, че абонам. година на вестника почва на 1 януари и свършва на 31 декември. Сега сме въ третата годишнина. Чрезъ пощата или съ свои хора до м. септември т. г. сме събрали суми за 1928 год. Сега отъ октомври, събираме абонамента за тек. 1929 г. Отъ никого не искаме да плаща два пѣти. Молимъ всички абонати, на които се представятъ квитанции, да си платятъ абонамента. Абонатитѣ, записани напоследъкъ, да изпратятъ въ редакцията сами по 20 лева или ще имъ се искатъ съ абонамента за ид. 1930 год., ако е живъ и здравъ.

Не отказвайте да си платите абонамента, особено когато Ви се поднася квитанция по пощата, защото ни хвърляте въ нови разходи и ни обременявате съ излишна работа, а това ни огорчава!

Негово Пр. Еп. Андрей Велички ид. седмица ще прекара нѣколко дни въ Шуменъ. На *Димитровъ* денъ ще посети и ще служи въ с. Дурмушъ, Шуменско.

На 22 и 24 X т. г. свещеницитѣ отъ Шум. дух. околия имаха на две групи събрания Въ църква се отслужи сутринята св. Литургия. Особно хубаво служи Свещ. Панайотъ Кировъ отъ с. Бешъ-тепе, Новопазарско. Той каза проповѣдъ. Неговата проповѣдъ бѣше сжщо така хубава—бѣше добре обличена и съ чувство произнесена. Критиката се произнесе ласкаво за службата и проповѣдта на свещ. Кирова. Нѣкои изтъкнаха, че сж изненадани отъ неговия успѣхъ, а всички го насърдчиха.

Въ заключение на четенитѣ реферати за гражданския бракъ се взе резолюция въ която се казва, че широката маса на нашия народъ разбира гражданския бракъ като една слободия (каквато и безъ това вече има) въ брач-

нитъ отношения, че църковния брак не прѣчи да се уреждатъ правилно материалнитъ отношения между странитъ, че съ участието на адвокатитъ сждопроизв. въ дух. сждилища е подобро значебно, нѣщо, което признаватъ и самитъ адвокати, че гражданскиятъ бракъ е излишенъ, щомъ църковния бракъ допуска развода. Гражд. бракъ е изникналъ въ католически страни понеже католич. вѣра не позволява разторгване на брака, а едно такова слѣпо подражание ще струва прескъпо на нашия народъ, защото ще се отрази най-губелно върху семейството и пр. Съ резолюцията свещ-тъ се задължава още да изяснятъ на своитъ енорияши опасността отъ въвеждане на гражд. бракъ въ нашата страна.

Следъ отчетитъ на делегатитъ отъ Варн. епархия, които взеха участие лѣтосъ въ конгреса на свещ-тъ, се взе друга резолюция, въ която, като се констатира, че органътъ на свещ. сѣюзъ в. П. Дѣло не веднажъ е отправялъ оскърбителни думи къмъ Св. Варненския Митрополитъ г. Симеонъ и Епархията, че въ самия конгресъ Прот. Тулешковъ, Ханджиевъ и др. сж си позволили да кажатъ за Кириарха на Варн. епарх. най-обидни думи че свещ-тъ отъ тази епархия заедно съ владиката сж били обявени за болни отъ зли духове, на които трѣбва да се четатъ молитви и др., свещ-тъ отъ околията високо протестира съ срещу тия оскърбления отъ страна на централния секретариатъ на свещ. сѣюзъ който съ това свое поведение и маневри руши дисциплината въ църквата, защото развращава свещенството. Предъ видъ още на разхищенията, които хората отъ центр. секретариатъ вършатъ надъ сѣюзнитъ срѣдства, свещ-тъ отъ шум. дух. околия протестира енергично и заявяватъ, че това ръководство трѣбва да знае че недоволството отъ него е крайно голѣмо и че то трѣбва да си върви, защото е станало вече опасно за сѣюза.

Варненскиятъ Митрополитъ е забранилъ на Арх. Намѣстници въ Шуменъ и Провадия да събиратъ отъ заплатитъ на свещеницитъ каквито и да било одрѣжки за касата на Сѣюза на свещ-тъ въ София. Всѣки свещеникъ ще се издѣлжава самъ на Сѣюза.

Недѣлята преди Димитровденъ, утрешния денъ, е обявена отъ Св. Варненския Митрополитъ за **денъ на благодарностъ** къмъ Бога за даденитъ отъ Него блага на всички които сж се трудили като земледѣлци въ полето, като занаятчии, като търговци и пр. Въ този денъ всички християни трѣбва да отправятъ благодарствена молитва къмъ Бога и отъ полученитъ блага да отдѣлятъ нѣщо за беднитъ. Отъ 3. XI. до 3. XII. изъ Епархията ще се събиратъ такива помощи. Всѣки земледѣлецъ трѣбва да отдѣли поне 1 кгр. жито, а другитъ да внесатъ каквото могатъ. Половината отъ събранитъ приходи ще останатъ въ Хр. братства или църковнитъ настоятелства, за да се помага на беднитъ християни, а другата половина отъ приходитъ ще се внася на Арх. Намѣстникъ въ Провадия за издрѣжка на Епархийския приютъ за старци. Така гласи окръжното на Св. Варн. митрополитъ.

Добротворно — просвѣтното братство св. Царь Борисъ при храма „св. Възнесение“ въ Шуменъ свиква **первото си го-**

дишно събрание утре, 3 XI, 3¹/₂ ч. сл. обѣдъ въ Църковния салонъ приваженъдневенъ редъ. Ще се даде и отчетъ за работата на II яредовенъ съборъ на Сѣюза на Прав. хр. братства въ България. Канятъ се настоятелно всички членове на братството да присѣтствуватъ. Настоятелствата на другитъ две братства канятъ, сжщо така, своитъ членове да присѣтствуватъ, за да чуютъ общия за тритъ братства отчетъ за събора.

Поправка. Въ брой 125 е публикувана дописка подъ заглавие: „Сждбониски прояви“. Въ текста е станала грѣшка, която трѣбва да се поправи, както следва: . . . „подписана отъ Митрополита. Това сж редоветъ на писмото. Но четено то между редоветъ говори на страшенъ езикъ — кой му е разрешилъ отпущъ, съ чие разрешение е заминалъ. И тоя свещеникъ“ . . . и пр.

Друга поправка. Въ бр. 129, на първа страница, 4-а колона, отгоре, 13 редъ, е напечатано: „Днесъ дѣдо Симеонъ (а трѣбва да се чете дѣдо Стефанъ Софийски) е гордостъ на българската църква, най-върхуция владика, единствениятъ мистикъ (!) въ нашата църква и пр.“ Съ тия думи свещ. Икономовъ отъ Варна изобличава Прот. Ханджиева, Секретаръ на Свещ. Сѣюзъ, че до като билъ въ Варна, говорѣлъ на всѣкъжде, че Митр. Стефанъ е фаталенъ човѣкъ за българската църква, че съ своитъ дѣла въ чужбина излагалъ престижа и името на църквата ни и пр., а сега, следъ като о. Ханджиевъ отишелъ да живѣе въ София, дѣдо Симеонъ бравиралъ обществено мнение и сѣлѣтъ раздори, а дѣдо Стефанъ станалъ изеднажъ всичко друго, а че и единствения мистикъ въ нашата църква.

Въ петѣкъ, 1 ноемврий, празникътъ на **Народнитъ будители** се отпразнува тържествено въ цѣлата страна. Въ Шуменъ духовенство, учители и ученици взеха най-живо участие. Но гражданството все още не е свикнало съ него и страни. Трѣбва да се усвои мисълта отъ всички, че тукъ ние празнуваме не заради веселието и безгрижието, а за да приобщимъ своитъ мисли, своя духъ съ тѣзи на голѣмитъ и славни български синове отъ миналитъ вѣкове — да усвоимъ тѣхнитъ идеали да обичаме и работимъ за отечеството си като тѣхъ.

КНИЖНИКА

Получиха се въ редакцията: **Изложение на библията по предмети**, изработилъ Свещ. Д. Моновъ — Плѣвень.

Това е единъ колосаленъ трудъ — два голѣми тома по 1500 страни единия томъ. Свещ. Моновъ е работилъ дълги години надъ него. Съ излизането на тази книга се премахватъ голѣмитъ мжнотии, които се срещаятъ при усвояване на библиескитъ истини и предмети. Тукъ изведнажъ може да се намѣри и да се проследи учението на цѣлото Св. Писание по известенъ предметъ. Справки изъ книгитъ на Св. Писание съ помощта на тази книга ставатъ най-бързо. Тя е едно прекрасно помагало при съставяне на проповѣди на беседи за братствата, при научни изследвания, при боговъѣно четене на Словото Божие и пр. Понеже книгата е така много полезна за всѣки свещеникъ, а цената и е висока — 400 лева — добре е всѣко църковно настоятелство

да я набави за библиотеката на църквата — така ще се даде на свещ-тъ едно сигурно помагало въ тѣхната просвѣтна работа, а ще се помогне и на издателя о. Д. Монова, който е вложилъ голѣми суми за издаването на тази толкова полезна и необходима книга. Препоръчваме я горещо на всички.

На Божии гробъ, преди шестдесетъ години и сега, отъ Михаилъ Ив. Маджаровъ — София — Това сж спомени, пѣтни бележки и впечатления на стария нашъ държавникъ и публицистъ г. Маджаровъ. Книгата е придружена съ нѣколко фотогр. снимки. Предметъ на семейство х. Иванъ и х. Василия Маджарови отъ Коприаница на пѣтъ за Йерусалимъ въ 1889 год. Снимката е направена въ Кайро. На нея се вижда изправенъ между родителитъ си г. Маджаровъ — 12—15 год. момче.

Описание то на пѣтуването преди 60 год. и сега (Той бѣше въ Йерусалимъ мин. год.) е предадено много картинно, много живо. Отъ книгата голѣмъ форматъ отъ 118 стр., цена 30 лева, се вижда колко трудно е ставало нѣкога пѣтуването до Божии гробъ и колко невѣроятното много то днесъ е олеснено. Освенъ за самия Йерусалимъ и околността, свързани съ спомени отъ земния животъ на нашия Спасителъ г. Маджаровъ ни дава сведения за редица градове и мѣста, дето е миналъ парахода съ пѣтницитъ, за търговията на балканитъ съ Цариградъ и Египетъ въ миналото и днесъ и пр. Описанието е предадено отъ ржката на опитенъ майсторъ на перото, който е наблюдавалъ умно и нищо не е изпусналъ да види и разбере г. Маджаровъ е човѣкъ съ висока култура. Неговата книга, независимо отъ сведенията тукъ ни дава, е цененъ литературенъ трудъ. Чете се съ наслада и увлечение. Доставя се отъ книжарницитъ на Т. Чипевъ — София.

Свѣтовнитъ загадки въ свѣтлината на науката и вѣрата, издание на правосл. братство св. Ив. Рилски въ Кюстендилъ. Книжката е едно отлично четиво за младежта отъ среднитъ учебни заведения по случай приближаващия празникъ на **християнската младежъ** — 4 й Декемврий.

На всички братства, църк. настоятелства и дружества, които желаятъ да разпространятъ брошурата, като доставятъ най-малко 500 екземпляра, се отстъпва по 1'20 лева екземпляра, макаръ че струва 3 лева, едната книга. За по-малко отъ 100 екз. 20% отстъпка. Поръчки въ предплата. Срокъ за поръчки съ горнитъ отстъпки до 25. Ноемврий. **Направете поръчки направо въ братството** — Кюстендилъ.

I Шуменски Сжд.-изпълнителъ.

и. д. № 635/927 год.

ОБЯВЛЕНИЕ № 613

На 6 Ноемврий 1929 год. въ 9 часа предъ обѣдъ предъ канцеларията си въ гр. Шуменъ, ще продамъ на публиченъ търгъ разни движими имоти, принадлежащи на Стоянъ Петровъ отъ село Касапаръ за дълга му къмъ Борисъ А. Парушевъ отъ гр. Шуменъ за 1830 лева.

гр. Шуменъ, 5/X 1929 год.

Сжд.-изпълнителъ: Г. Яневъ.

и. д. № 943/928 год.

ОБЯВЛЕНИЕ № 645

На 6 Ноемврий 1929 год. въ 9 часа, предъ обѣдъ, предъ канцеларията си, въ гр. Шуменъ ще продамъ на публиченъ търгъ разни движими имоти, принадлежащи на Мария Н. Попова отъ гр. Шуменъ, за дълга и къмъ Н. Константиновъ, отъ гр. Шуменъ за 5,000 лева.

гр. Шуменъ, 5/X 1929 год.

Сжд.-изпълнителъ: Г. Яневъ.

и. д. № 1469/928 год.

ОБЯВЛЕНИЕ № 619

На 7 Ноемврий 1929 год. въ 9 часа предъ обѣдъ, въ гр. Шуменъ на житния пазаръ ще продамъ на публиченъ търгъ разни зърнени храни, принадлежащи на Мехмедъ Х. Ахмедовъ Помакъ отъ с. Шарви, за дълга му къмъ Петко Василевъ отъ гр. Шуменъ за 2,500 лв.

гр. Шуменъ, 5/X. 1929 година

Сжд.-изпълнителъ: Г. Яневъ.

и. д. № 684/929 год.

ОБЯВЛЕНИЕ № 621

На 9 Ноемврий 1929 год. въ 9 часа предъ обѣдъ, въ гр. Шуменъ на хайванъ пазаръ ще продамъ на публиченъ търгъ разни добитѣци и др. дв. имоти, принадлежащи на Върби Геровъ отъ с. Г.-Иджикъ за дълга му къмъ Банка за Народенъ кредитъ отъ гр. София за 6,700 лв.

гр. Шуменъ, 5/X. 1929 година

Сжд.-изпълнителъ: Г. Яневъ.

и. д. № 595/929 год.

ОБЯВЛЕНИЕ № 661

На 9 Ноемврий 1929 год. въ 9 часа предъ обѣдъ, въ гр. Шуменъ, на хайванъ пазаръ, ще продамъ на публиченъ търгъ разни добитѣци и др. дв. имоти, принадлежащи на Геро Георгиевъ отъ с. Овчарово, за дълга му къмъ П. Василевъ & К. Станчевъ отъ гр. Шуменъ за 15,565 лв.

гр. Шуменъ, 5/X. 1929 година

Сжд.-изпълнителъ: Г. Яневъ.

и. д. № 1490/927 год.

ОБЯВЛЕНИЕ № 802

На 6 Ноемврий 1929 год. въ 9 часа предъ обѣдъ предъ канцеларията си ще продамъ на публиченъ търгъ разни движими имоти, принадлежащи на Али Османъ Помакъ отъ с. К.-Тиморъ, за дълга му къмъ Иванъ Колевъ отъ с. Бутанци за 6,000 лв.

гр. Шуменъ, 14/XI. 1928 год.

Сжд. изпълнителъ: Г. Яневъ.

и. д. № 979/928 год.

ОБЯВЛЕНИЕ № 636

На 9 Ноемврий 1929 год. въ 9 часа предъ обѣдъ, въ гр. Шуменъ, на хайванъ пазаръ, ще продамъ на публиченъ търгъ разни добитѣци и др. дв. имоти, принадлежащи на Василь Хубеновъ отъ с. Бѣлокопитово, за дълга му къмъ П. Василевъ & К. Станчевъ отъ гр. Шуменъ за 1,800 лв.

гр. Шуменъ, 5/X. 1929 год.

Сждия-изпълнителъ: Г. Яневъ

и. д. № 78/927 год.

ОБЯВЛЕНИЕ № 672

На основание изпълнителния листъ подъ № 17,200, издаденъ отъ Шуменски Окр. Сждъ на 23-й Октомврий 1926 год., въ

полза на Илия Т. Батановъ пълном. отъ гр. Шуменъ съ шу Димитъръ Хр. Домусчиевъ отъ гр. Шуменъ, за искъ отъ 25,000 лв. лихви и р. носки, и съгласно чл. 1,004, 1028 отъ Гражданското сжд. производство, обявявамъ ч отъ 21 Октомврий 1929 години до 20 Ноемврий 1929 год. канцеларията ми ще трае публичната продажна на следуюти дължникови **недвижими** имущества, а именно: 1) Н отъ 18 декара въ землището на село Караларъ, мѣстността „Дюзъ Келемле“ при сѣсе пѣтъ, Мохаремъ Ахмедовъ отъ две страни, Селимъ Халиловъ, Феродъ Ахмедовъ, Арифъ Помакъ Аптуловъ, за 361 лв.

2) Нива отъ 20 декара въ землището на село Караларъ, мѣстността „Дерменъ Хенески“ или още „Дерменъ Янж“ при сѣсе: Гючъ Османъ Хасановъ, Къосе Сюлюманъ Хюсеиновъ, Ахмедъ Гючъ Хюсеиновъ, Кадиръ Ходжа Халиловъ и българинъ съ нива отъ с. Хасж, оц. за 401 лв. 3) Нива отъ 16 декара въ землището на село Караларъ мѣстността „Хамза Бюлю“ при сѣсе: пѣтъ, Хюсеинъ х. Каровъ, цитъ на Ямакъ Мустафа Апдуловъ, Х. Селимъ х. Сюлюмановъ, Мехмедъ Халидовъ Ходжовъ, оц. за 240 лв.

Желающитъ да купятъ, могатъ да се вѣятъ въ канцеларията ми всѣки присѣтствва денъ и часъ, за да прегледатъ книгата и да наддаватъ на гр. Шуменъ, 21/X. 1929 год.

Сжд.-изпълнителъ: Г. Яневъ.

и. д. № 16/927 год.

ОБЯВЛЕНИЕ № 633

На 9 Ноемврий 1929 год. въ 9 часа предъ обѣдъ въ гр. Шуменъ, на хайванъ пазаръ, ще продамъ на публиченъ търгъ разни добитѣци и др. дв. имоти, принадлежащи на Петяна Мариновъ отъ с. Злокученъ — дълга му къмъ Петко Василевъ отъ с. Злокученъ за 2,000 лева.

гр. Шуменъ, 5/X. 1929 год.

Сждия-изпълнителъ: Г. Яневъ.

и. д. № 199/926 год.

ОБЯВЛЕНИЕ № 595

На 9 Ноемврий 1929 год. въ 9 часа предъ обѣдъ, въ гр. Шуменъ на хайванъ пазаръ, ще продамъ на публиченъ търгъ разни добитѣци и др. дв. имоти, принадлежащи на Кръсть Ив. Маринову отъ с. Злокученъ за дълга му къмъ Андрей Андреевъ отъ гр. Шуменъ за 10,000 лв.

гр. Шуменъ, 5/X. 1929 год.

Сждия-изпълнителъ: Г. Яневъ.

и. д. № 768/929 год.

ОБЯВЛЕНИЕ № 649

На 9 Ноемврий 1929 год. въ 9 часа предъ обѣдъ въ гр. Шуменъ, на хайванъ пазаръ, ще продамъ на публиченъ търгъ разни добитѣци и др. дв. имоти, принадлежащи на Мехмедъ М. Къорову отъ с. Шарви — дълга му къмъ П. Василевъ & К. Станчевъ отъ гр. Шуменъ за 1,330 лв.

гр. Шуменъ, 5/X. 1929 год.

Сждия-изпълнителъ: Г. Яневъ.

и. д. № 36/928 год.

ОБЯВЛЕНИЕ № 591

На 9 Ноемврий 1929 год. въ 9 часа предъ обѣдъ, предъ канцеларията си въ гр. Шуменъ ще продавамъ на публиченъ търгъ една шевна машина, за 1200 лв., принадлежаща на Иванъ Ивановъ и Златка Иванова отъ гр. Шуменъ за дълга имъ къмъ Руси Миндовъ отъ гр. Шуменъ за 895 лв.

гр. Шуменъ, 5/X. 1929 год.

Сжд.-изпълнителъ: Г. Яневъ.